

ПРОТОКОЛ

№ 223

гр. Пловдив, 23.05.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емил Люб. Митев

Членове: Стоян Ат. Германов
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
и прокурора Марина В. Белчева

Сложи за разглеждане докладваното от Елена Й. Захова Въззивно частно наказателно дело № 20235000600225 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ – обвиняем К. П. В. се явява лично, доведен от Ареста при Затвора - П.. Не се явява адв.Н. П., от която е постъпила молба, че към настоящия момент обв.В. е оттеглил пълномощията си досежно представителството от този адвокат. Постъпила е писмена молба от обв.В. в потвърждение на заявеното от защитника му адв.П..

В момента в залата се явява адв.С. И. З., която представя копие на пълномощно и оригинал, както и договор за правна помощ, от които е видно, че тя е упълномощена за процесуално представителство по настоящото дело. Върна се оригинала по представеното пълномощно.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв.З.: Да се даде ход.

ОБВИНЯЕМИЯТ В.: Да се даде ход.

СЪДЪТ, след съвещание, намира, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА се същото чрез прочитане на жалбата на обв.К. В., депозирана чрез защитника му адв.П., срещу определението на ОС – Пловдив, постановено на 15.05.2023 г. по ЧНД № 1046/23 г. по описа на съда, с което спрямо обвиняемия е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по ДП № 175/2018 г. по описа на Отдел „КП“ – П.. В жалбата се навяват твърдения за незаконосъобразност на обжалваното определение, като се възразява срещу приетото от първостепенния съд за наличието на предпоставките, формулирали извод за допустимо действие на най-тежката мярка за неотклонение. Твърди се липсата на доказателства, формиращо обосновано предположение обвиняемият да е извършил разследваните престъпления, несъобразяване на мярката за неотклонение с данните

относно семейните и лични ангажираности на обвиняемия, както и липсата на доказателства той да се укрива.

ОБВИНЯЕМИЯТ В.: Поддържам жалбата.

Адв.З.: Поддържам жалбата на колежката П..

РАЗЯСНИХА се правата по чл.274 и чл.275 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи и доказателства.

ОБВИНЯЕМИЯТ В.: Нямам искания за отводи и доказателства.

Адв.З.: Нямам искания за отводи към състава на съда.

Представям и моля да приемете два броя удостоверения за раждане на малолетните деца на моя подзащитен, протокол № 836/11.05.23 г., въз основа на който е определена мярката „парична гаранция“ по предходно обвинение. Съдържанието и това писмено доказателство ще го коментирам, когато взема отношение по същество. Представя присъда и решение на РС - Г. и ОС – Г., въз основа на които моят подзащитен е оправдан. По делото има и решение на Разградския съд. Представяме и тези решения. Отделно от това ще взема отношение по друг повод по тези доказателства, които представям.

ПРОКУРОРЪТ: Предварително съм прегледала материалите, тъй като няма копие за прокуратурата. Считам, че някои от тях са относими. Не виждам връзка между гледане на мярката за неотклонение по днешното дело и актовете на съда в Г.. Смятам, че се касае за различни по място време и не смятам, че са относими, поради което считам, че не следва да се приемат.

Адв. З. – реплика: Щях да взема отношение по тези писмени доказателства по същество, но присъдата на разградския съд, с която същият е осъден преди много години, считам, че това писмено доказателство е относимо, с оглед обратната степен, че е оправдан, но тъй като в първоинстанционното производство по чл.63 се визира факта, че едва ли не същият в този период се е укривал, искам да ви представя, че това разследване се е водило активно. Имам предвид първоинстанционното производство по това дело. Твърди се, че той едва ли не се е укривал. Той се е явявал в Г. в полицията, в съда на съдебните заседания и през този период е бил наличен. Това имам предвиди и за това го представям.

СЪДЪТ, след съвещание, намира, че няма процесуална пречка да бъдат приети като писмени доказателства представените такива от защитата в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧЕТОХА се и се ПРИЕХА като писмени доказателства представените от защитата на обвиняемия два броя Удостоверение за раждане на П. К.В. и С. К. В., копие от Присъда № 260018/05.03.2021 г. по НОХД № 621/20 г. на РС – Г., копие от Решение № 77/13.12.2021 г. по ВНОХД № 133/21 г. на ОС – Г.аброво и определение № 836/11.05.2023 г. по ЧНД № 993/23 г. на ОС – П.

Страните нямат други искания.

СЪДЪТ, след съвещание, с оглед изразеното становище от страните и наличните по делото материали, намира, че същото е изяснено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО

Адв.З.: Уважаеми апелативни съдии, аз ще ви моля да не уважавате искането на прокуратурата, с оглед вземането на най-тежката мярка за процесуална принуда и съответно да не потвърждавате определението на първоинстанционния съд, въз основа на което е взета такава мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Какво имам предвид?!

Съгласно нормата на чл.63 законодателят визира обосновано предположение за авторство на деянието, да са налични такива данни и доказателства и кумулативно дали моят подзащитен би се укриел или би извършил друго престъпление. Аз считам, че макар и да има някаква индичия за авторство на деянието, то другите две кумулативно дадени предпоставки не считам, че са налице.

Освен това, първоинстанционният съд е приел, че обвинението, което е предявено на моя подзащитен по 213а ал.2 е до 10 години лишаване от свобода, но аз ще се противопоставя на този извод, тъй като не считам, че тежестта на обвинението имплицитно би следвало да се вземе най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“. В този смисъл са и няколко решения на ВКС, а именно Решение №4718/2001 г. по НД № 404/2001 г. Освен това считам, че други висящи производства срещу моя подзащитен - аз ви представих и писмени доказателства в тази насока - също не следва да се вземат предвид факта, че наличността им би следвало да се определи най-тежката мярка за неотклонение. В този смисъл е Решение № 412/2001 г. на 3 н.о. по НД № 372/ 01 г., където това че спрямо едно обвиняемо лице има и други висящи производства за тежко умишлено престъпление, че съществува опасност да се укрие или да извърши друго престъпление, ВКС именно в това решение не споделя тези доводи, тъй като лицето е с постоянен адрес и не е възпрепятства разследването. Тук ще включа още, че същият има постоянен адрес, има две малолетни деца - представила съм доказателства, за които следва да се грижи. Но, в случая аз считам, че по-важния момент в настоящото производство е именно факта, че с това искане за най-тежката мярка за неотклонение прокуратурата определено злоупотребява с правото и заобикаля закона, което е недопустимо към настоящия момент. Затова и законодателят е визирал това производство, с оглед съдебния контрол, и аз мисля, че би следвало това поведение на прокуратурата да не се толерира от съда. Какво имам предвид?! Делото е образувано 2018 г. и е било по описа на „КП“ – П., за деяния, евентуално сторени от обвиняемото лице през 2015 г., 2016 г., 2017 г. В един момент производството се изпраща с Постановление на наблюдаващия прокурор на Специализираната прокуратура, където стои пет години без да се вършат действия на 100 % Вършили са някакви следствени действия, но виждате ли това, всичко събрано като доказателства, не е послужило към онзи момент да се извика подзащитния ми, да се разпита дали като свидетел или обвиняем, да му се повдигне обвинение в този дълъг период, а иначе чл.22 от НПК говори за разумен срок, за разумно разследване от досъдебните органи. Аз не виждам тук никаква разумност в разследванията до момента. Нещо повече, малко по-късно това ДП, след закриването на Специализираната прокуратура, се връща отново в „КП“ при същия разследващ полицай, както е предходното разследване. По предходното разследване ДП № 45 моят подзащитен беше 8 месеца задържан при един и същи разследващ полицай. През тези 8 месеца не само не приключи това ДП № 45, но не си направиха труда дори да го разпитат. Изчакаха момента, в който депозирах, напълно с правото си да подам молба, защото приключиха 8 месеца, за промяна на мярката - вижда се, че ОС - П. определи „парична гаранция“ и същия ден, още с отварянето на вратата на ареста, го чакаше полицейска патрулка и го задържаха. Ако това не е злоупотреба с право или заобикаляне на закона, не знам какво е! Не бива бездействието на прокуратурата в този дълъг период да се вмения във вина на подзащитния ми. Действително, ако има доказателства да се разследва регулярно. Не може дори да се каже, че било в друго поделение на МВВ, в друг град, да няма връзка и не се знае. При един и същи разследващ полицай и нищо не е направено. На 11.05, в момента, в който се разглежда предходната мярка, са тръгнали по С., К. да разпитват пострадали дали си потвърждават показанията. За част от някои има прекратяване, има мнение за спиране. Да, като обем не е малко, но 5 години... За това ви представих и на габровските съдилища присъдата и решението, не, за да ви кажа, че той е оправдан, а да кажа, че 2020 г. се е водило регулярно разследване. Винаги сме ходили на съдебните заседания. Аз не считам, че той би се укрил, ако вие му определите по- лека мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ и не

считам, че вие бихте толерирали това бездействие на прокуратурата. Няма значение дали делото е било в Специализираната прокуратура, „БОП“ или „КП“.

Затова, ще ви моля да се произнесете в смисъл дори и „домашен арест“ да му определите, което се развяна на задържане. Осем месеца е в ареста. Отделно от това има сериозни здравословни проблеми. Има кардологичен проблем. Водиха го по лекари. Сменяха му лекарства.

Ето защо, аз ще ви моля да произнесете съдебния си акт, като определите по-лека мярка за неотклонение от „Задържане под стража“, а именно „домашен арест“ или „парична гаранция“.

ОБВИНЯЕМИЯТ В. /за лична защита/: Поддържам всичко казано от адвоката ми.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми съдии, аз моля да потвърдите атакуваното определение на ОС – Пловдив, да приемете същото за правилно, обосновано и законосъобразно, и съответно на доказателствата, които са налични.

Повдигнати са на 12.03.2023 г. обвинения за извършени четири престъпления. Маркирам ги само като общ текст - по чл.213а, чл.209, чл. 198, чл.214. Квалификациите са такива, които сочат за тежки престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода. Първоинстанционният съд е съобразил това.

На второ място има констатация, от която не може да се избяга, че някои деяния са реализирани в период, в който обвиняемият е бил с изпитателен срок по отношение на друга присъда и поради точно това обстоятелство е представена присъдата на Р., да се види момента, в който са извършени действията, предмет на настоящото дело. Съдът правилно е наблегнал на обстоятелството не точно на укриване на обвиняемия от наказателно преследване, а по-скоро на това, че в един дълъг период от време от 2015 г до 2018г., какъвто е предмета на настоящото дело, основно той сее занимавал с престъпни дейности и е кумулирал доходи. Това, и обоснованото предположение е налице от всички налични до момента доказателства. Това са разпознаванията, извършени от възрастните хора. Това са наличните експертизи, гласните и писмени доказателства, които са приобщени към делото. Поради тази причина считам, че няма дефицит на доказателства, от които да се направи обосновано предположение за извършените престъпления, независимо от изявленията на защитника, който се явява пред първоинстанционния съд.

Пред вас основно се акцентира върху обстоятелството, че делото се разследва дълго време. Това е така, то е факт, но активно се работи по това дело след пристигането му в ОП – П., след м.юли 2022 г., когато е закрыта Специализираната прокуратура. От тогава са събрани допълнителни доказателства, които по един недвусмислен начин обосновават предположението за извършено престъпление. Аз смея да твърдя, че се касае за един интелигентен, образован извършител, който е в състояние да поддържа заблуждение и е тръгнал по този път да изкарва прехраната си, а не чрез законни средства. В тази връзка, разглеждайки всички предпоставки, налични в настоящото производство, считам, че съдът е достигнал до правилните законосъобразни изводи, че най- подходящата, съобразена с наличните по делото данни и законосъобразна е мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Що се отнася до другото дело, което е на РП - П. и по което понастоящем има мярка за неотклонение „парична гаранция“, считам, че то е само за себе си. Към момента е на приключване, престоят действия на прокурора по чл.243, но не считам, че е относимо към казуса, който разглеждаме към момента. Не трябва да забравяме, че се касае за участие на голяма група от хора и има обстоятелството, че лицата, които са заплашвали, които са изнудвани, по отношение на които е извършена измама, са на значителна възраст и възможността да дават точни и ясни показания налага и преразпита им. За това считам, че

ОС е постановил законосъобразно определение, което моля да потвърдите.

СЪДЪТ, след съвещание,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯ

ОБВИНЯЕМИЯТ В.: Моля съда да ми определи по- лека мярка, тъй като не се чувствам добре в ареста. Още от предишното ми задържане пак ми сменят лекарствата, инжекции ми бият, викат Бърза помощ. Нито съм ходил някой да заплашвам. Само за един случай си спомням, когато съм писал обяснения и те го скъсаха. Казаха - няма престъпление, тръгнете си. Но, представа си нямам за други случаи да съм вършил някакви престъпления. Не съм изнудвал, не съм заплашвал никого. Моля за по-лека мярка.

Съдът се оттегли на съвещание.

Съдът, след съвещание, за да се произнесе взе предвид следното: Производството е по реда на чл.64 ал.6 и сл. от НПК.

Образувано е по частна жалба на обв. К. П. В., депозирана чрез защитника му- адв. Н. П., срещу определение № 844/ 15.05.2023 г. на ОС-Пловдив, постановено по ЧНД № 1046 /2023 г. по описа на с.с., с което спрямо обвиняемия В. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ по досъдебно производство № 175 / 2018 година по описа на Отдел „Криминална полиция“ при ОД на МВР – П..

В жалбата се твърди незаконосъобразност на обжалваното определение. Аргументира се отсъствието на която и да е от предпоставките по чл. 63 ал. 1 от НПК. Иска се отмяната му и определяне на по- лека по вид мярка за неотклонение.

След образуване на въззивното производство обвиняемият В. е оттеглил пълномощията си от адв. П. и е избрал да бъде защитаван от адв. З.. Пред съда жалбата се поддържа от защитника адв. З. и обвиняемия, със същите оплаквания и същото искане. Защитникът акцентира на неизпълнение на изискването на чл. 22 от НПК, поради неоправдано бездействие на органите на досъдебното производство.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Пловдивският апелативен съд, като обсъди направените в частната жалба оплаквания, изразеното от страните пред съда и приложените по делото доказателства, за да се произнесе , взе предвид следното:

Жалбата е **допустима**. Подадена е от страна, имаща право да атакува съдебния акт, в срока за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна**.

Съдебната практика е последователно отстоява изразеното по задължителен начин в ТР № 1 от 25.06.2002 г. на ВКС по н. д. № 1/2002 г., че в производството по първоначално определяне на мярка за неотклонение задържане под стража степента на доказване на предположението, като предпоставка за задържането, е значително по-ниска от необходимата на прокурора за съставяне на обвинителен акт или на съда при постановяване на осъдителна присъда. Отчита се, че обичайно наказателното производство в този момент е в началната фаза и времето за попълване на доказателствената съвкупност е незначително. Настоящият казус не е такъв.

Наказателното производство е било образувано с постановление на прокурора от 05.12.2018г. Изминалият продължителен период е обезпечил възможността на компетентните органи за събиране и проверка на относимите доказателства. Правилно първостепенният съд е констатирал продължително забавяне на разследването при липса на данни за оправдателни причини за това.

Обв. В. за пръв път на 12.05.2023 г. е привлечен в това процесуално качество за четири престъпления, за които ОС-Пловдив е приел наличието на обосновано предположение.

Този извод не намира доказателствена опора за престъплението по чл. 213а, ал. 2 т. 4 ,вр. с ал. 1 от НК, реализирано на 26.08.2015 г. Първият разпит на пострадалият свидетел К.е проведен на 17.01.2019 г. От съдържанието на протокола се установява при провеждането му да са били последователно предявявани на разпитваното лице снимки, в които то е разпознало извършителите. Така е нарушен регламентът на чл. 171 от НПК- и за сочения разпит, и за извършени след 2 години разпознавания по снимки. Друг доказателствен източник, сочещ обв. К. В. като автор на разследваното престъпление, по делото не е се установява. Обосновано предположение за авторството на престъплението не е налице.

Настоящият състав на съда не споделя извода за съществуващо обосновано предположение и относно престъплението по чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, извършено на 21.06.2016 г. спрямо пострадалата Н. К.. При извършените разпознавания по снимки тя не е разпознала обв. В. като извършител на престъплението, за което веднага след реализирането му е уведомила полицията. Огледът на местопроизшествието е извършен на 31.02.2019 г., пострадалата е разпитана за пръв път на 24.01.2019 г., а разпознаванията са реализирани на 23.03.2021г. Доказателства, свързващи обв. В. с това престъпление, разследвано почти пет години, след предшестваща тригодишна полицейска проверка, по делото не се констатира.

Макар и в минимална степен, с оглед значителния период на предварително разследване и изводимото от това очакване за събиране на възможните доказателства, е изпълнено изискването за доказателствено обосновано подозрение обв. К.В. да е извършил останалите две престъпления- реализираното на 24.11.2017 г. по чл. 198, ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 във връзка с ал. 1 от НК и извършеното в периода от 04.03.2017 г. до 23.05.2018 г. престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 213а, ал. 2, т. 4 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК. И двете престъпления са наказуеми с лишаване от свобода в размери, попадащи в хипотезата на чл. 93, т. 7 от НК. Налице е първата предпоставка за допустимо прилагане на най- тежката мярка за процесуална принуда.

Първостепенният съд не е констатирал наличието на опасност обвиняемият да се укрие. От материалите по делото не се установява той да не живее на постоянния си и настоящ адрес, нито да се е укривал до момента- не е бил и търсен преди привличането му като обвиняем. Представени бяха доказателства за семейни обвързаности, които също сочат той да е с известно местопребиваване. Несъответстващият на изискването на чл. 22 от НПК срок на предварително разследване не може да се обвърже в никаква степен с поведение на обв. К.В..

Неправилно, въз основа на данни за предходните му осъждания е отчетен интензитетът на опасността обвиняемият да извърши друго престъпление при по- лека мярка за неотклонение. За първите две от тях е настъпила реабилитация по чл. 88а, ал. 1 от НК, деецът следва да се счита за неосъждан. Третото му осъждане, с оглед вида и размера на наложеното наказание и приложението на чл. 66 ал. 1 от НК, обуславя извод едно от процесните престъпления да е реализирано в установения изпитателен срок. Данни за установената в чл. 63 ал. 2 от НПК оборима презумпция не са налице. Предходното му осъждане, анализирано наред със значителния период между извършване на инкриминираната дейност и привличането на лицето като обвиняем (пет години от довършване на последното инкриминирано престъпление) на формира извод за значителен интензитет на опасността от извършване на престъпление. Няма данни през този период спрямо обв. В. да е постановявана осъдителна присъда. Наличието на друго наказателно

производство-ДП №45/2022г. по описа на отдел „КП“ при ОД на МВР- П., неправилно е ценено от първостепенния съд като обуславящо опасност от извършване на престъпление. Обсъжданото наказателно производство е в досъдебната си фаза, приложима е презумпцията на чл. 16 от НПК. Данните за други криминалистически полицейски регистрации са ирелевантни. Опасността от извършване на престъпление не е с интензитет, очертаващ допустимо действие на най- тежката мярка за неотклонение.

Действието на най- тежката МНО „задържане под стража“ е обвързано с изискването за спазване на принципа за пропорционалност между оправдания обществен интерес и ограничаването на основни права- правото на свобода и сигурност на лицето. Утвърдено в съдебната практика е виждането по съблюдаване изискването на чл. 6 ал. 1 изр. 1 от ЕКЗПЧОС относно правото на разглеждане на наказателното дело в разумен срок, че при всяко положение своевременното правораздаване отговаря на обществения интерес, а в много случаи забавеното правосъдие може да се превърне във фактически отказ от правосъдие. В настоящия наказателен процес забавеното правосъдие е налице. Сложността на случая е несъмнена, но е несъмнено също продължителното бездействие на компетентните органи при осъществяване на разследването. Основателно е възражението на защитата, че обв. В. е привлечен като такъв един ден след като с определение на съд е било отменено задържането му по друго наказателно производство. Налице е неразумна продължителност на производството, неизводима от специфичните обстоятелства по делото, сложността на случая и поведението на жалбоподателя. Необходимостта от прилагане на процесуално допустими средства за преодоляване на неоправданото забавяне на процеса поради бездействие на компетентните органи не може да се преодолее чрез най-тежкото процесуално ограничение на обвиняемия В., при отсъствието на предпоставките на чл. 63 ал. 1 от НПК.

Не са налице доказателства той да е търсен, но неоткриван на адреса, на който живее със семейството си, а по делото са налице и данни в предходните 8 месеца да е бил с лесно установимо пребиваване в Ареста към Затвора- П.. Не съществува риск от оказване натиск върху свидетелите- разпитвани са многократно, никой от тях не сочи през изминалия продължителен период от време обвиняемият да е правил каквито и да е опити за въздействие. Не е установено с влязла в сила присъда за времето от довършване на инкриминираната дейност до момента (пет години за последното престъпление и повече за предходните) той да е извършил друго престъпление. Опасността в тази насока е с нисък интензитет, непозволяващ извод за допустимо приложение на МНО „задържане под стража“. Като е приел противното, първостепенният съд е постановил незаконосъобразно определение, което следва да бъде отменено. Целите, визирани в чл. 57 от НПК, могат да бъдат постигнати с по- лека по вид мярка за неотклонение. Според настоящия съд те ще бъдат обезпечени с по- леката мярка за неотклонение- „гаранция“ от 3 000 лв. Тя е съобразена с данните по делото, че обвиняемият преди задържането си е бил трудово ангажиран.

Воден от изложеното, Пловдивският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 844/15.05.2023 г., постановено по ЧНД № 1046/2023 г. по описа на ОС – Пловдив, като вместо това ПОСТАНОВЯВА

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ОП – Пловдив за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо обвиняемия по ДП № 175/2018 г. по описа на Отдел „КП“ при ОД на МВР – П. К. П. В., ЕГН *****.

ВЗЕМА спрямо обвиняемия К. П. В., ЕГН ***** , мярка за неотклонение

„Парична гаранция“ в размер на 3000 лева.

След внасянето ѝ обвиняемият В. следва да бъде освободен, освен ако не се задържа на друго основание.

Определението е окончателно.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 10.48 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____